

Az ügyész szerepének módosulása a megváltozott szabálysértési jogi szabályozásban

MOLNÁR Marianna¹

A törvényességi felügyeletből törvényességi ellenőrzéssé átalakult ügyészi hatáskörre vonatkozó rendelkezéseket egyrészt az ügyészségről szóló 2011. évi CLXIII. törvény (Ütv.), másrészt a 2012. évi II. törvény (Szabs. tv.) tartalmazza. Ezzel párhuzamosan az Ütv.-ben szabályozott ügyészi eszközök inkább a közigazgatási jog jellegzetességeivel rendelkeznek, míg a Szabs. tv.-ben meghatározott ügyészi intézkedések inkább a kriminális jellegű, a büntetőjogi szabályozáshoz idomulnak. Jelen írás a hatályos szabálysértési jog szerinti ügyészi törvényességi ellenőrzési hatáskör eszközeinek át- és kialakulását, a szabálysértési jogalkalmazás során nyert ügyészi gyakorlati tapasztalatokat összegzi.

Kulcsszavak: ügyészi hatáskör, közigazgatási jog, szabálysértési jogalkalmazás

Már a 2012. évi II. törvény – a továbbiakban Szabs. tv. – 2012. április 15-i hatálybalépését megelőzően az ügyészségről szóló 2011. évi CLXIII. törvény (a továbbiakban: Ütv.) 2012. január 1-jétől hatályos rendelkezései révén, azokkal összhangban átalakult az ügyész addig szabálysértési ügyekben gyakorolt törvényességi felügyeleti joga és eszközrendszere. Az új eszköztárat a törvényességi ellenőrzésnek megfelelően az jellemzi, hogy az ügyész az egyedi ügyekben kialakított jogi álláspontját bíróság előtti fellépéssel, bírói úton érvényesítheti.

A szabálysértési jog elismert és deklarált kriminális jellegének ellenére az ügyésznek nincs a Szabs. tv. alapján a büntetőjoghoz hasonló domináns eljárási szerepe, azt inkább a közigazgatási jogban gyakorolható törvényességi ellenőrzési szerepfelfogás jellemzi. A törvényi rendelkezések alapján is tetten érhető az ügyészi eszközrendszer bizonyos kétarcúsága azáltal, hogy a Szabs. tv. révén közvetlenül szabályozott ügyészi hatáskörök jogi alapja nem az Ütv., hanem maga a Szabs. tv. Ilyen a panasz elbírálásának kvázi másodfokú felülvizsgálata vagy az elővezetést elrendelő szabálysértési hatósági határozat tudomásulvételével való kvázi hatályosítása.

Ugyanakkor a jogerős szabálysértési hatósági döntések törvényességi ellenőrzése, annak eszközrendszere – a felhívás, a jelzés – az Ütv. közérdekvédelmi ügyészi intézkedési lehetőségek meghatározásán alapul, s érdemben a közigazgatási hatóságok dön-

1 MOLNÁR Marianna dr., ügyész, Legfőbb Ügyészség
Marianna MOLNÁR dr., prosecutor, Office of the Prosecutor General
molnar.marianna@mku.hu

téseinek ügyészi törvényességi kontrolljával azonosan, noha a rövidebb eljárás iránti elvárásnak megfelelően szorosabb határidők mellett került szabályozásra. Röviden tekintsük át az ügyészi eszközrendszer változásának sarokpontjait!

Óvás – felhívás

Az Ütv. 2012. január 1-jei hatálybalépésével az ügyész büntetőjogon kívüli tevékenységének fajsúlyos eszköze: az óvás felhívásra változott, amely ekkor a szabálysértési jogi szabályozás szempontjából látszólag még csupán névváltozást jelentett. Az akkor hatályos szabálysértési törvény, az 1999. évi LXIX. törvény – az Sztv. – változatlanul *Ügyészi törvényességi felügyelet* című IX. fejezetének 91. §(1) bekezdése módosított rendelkezéseszerint „az ügyész e törvényben szabályozott eltérésekkel gyakorolja az ügyészségről szóló törvény szerinti törvényességi ellenőrzési jogait a szabálysértési hatóságok eljárása, határozata és intézkedése felett.”²

A (2) bekezdés rendelkezett a szabálysértési ügyben benyújtott felhívásról, amelynek – hasonlóan az óváshoz – a kifogásolt határozat, intézkedés végrehajtására halasztó hatálya volt, s tartalmilag az óvásról vonatkozó rendelkezésekkel azonos szabályozást adott. Eltérés abban mutatkozott, hogy míg az el nem fogadott óvást a vonatkozó iratokkal és észrevételeivel együtt a szabálysértési hatóságnak volt kötelessége 8 napon belül a bíróságnak megküldeni, addig az el nem fogadott, eredménytelen felhívás miatt az ügyész fordul a bírósághoz, ahol megtámadja a kifogásolt jogerős határozatot. A bíróság az iratok alapján indokolt végzéssel az óvásnak helyt adott vagy elutasította, s e döntés ellen nem volt helye jogorvoslatnak.

Az eredménytelen felhívás miatti ügyészi fellépés alapján a bíróság ugyancsak az iratok alapján indokolt végzéssel határoz, s ha megalapozottnak tartja azt, úgy az ügyész által indítványozott eljárás lefolytatására kötelezi a szabálysértési hatóságot. A Szabs. tv. 2012. április 15-től hatályos rendelkezései szerint azonban már a fejezet címe is megváltozott, hiszen *Ügyészi törvényességi felügyelet* helyett *Ügyész részvétele a szabálysértési eljárásban* a címe a 31. fejezetnek. Az ügyészi törvény rendelkezéseire való utalás helyett pedig konkrétan meghatározzák az ügyészi hatáskör terjedelmét akként, hogy az ügyész a szabálysértési hatóságok eljárásának és intézkedésének törvényességét ellenőrzi, valamint törvényességi felügyeletet gyakorol a szabálysértési nyilvántartási rendszer felett.

A Szabs. tv. szabályaiból kitűnik az ügyészi eszközök – így a felhívás – tartalmának az érdemi változása is, hiszen abban az ügyész hatályon kívül helyezés vagy módosítás helyett a törvényt sértő rendelkezés visszavonását vagy módosítását indítványozza. Az ügyész bíróság előtti fellépésére nyitva álló határidőt is pontosan előírja a Szabs. tv., az a korábbi szabályozással ellentétben nem csupán az Ütv.-ből vezethető le. (A felhívás eredménytelensége esetén az ügyész 30 napon belül támadja meg a jogerős határozatot a bíróság előtt.)

2 A szabálysértésekről szóló 1999. évi LXIX. törvény 91. § (1) bekezdésének a 2011. évi CLXIII. tv. 55. § (4) bekezdésével módosított szövege.

A fellépésre hozott indokolt bírói végzés tartalmának törvényi meghatározása azonban kissé bizonytalan, hiszen a Szabs. tv. 43. § (4) bekezdése szerint a bíróság – további jogorvoslat kizárása mellett – a felhívásnak helyt ad vagy elutasítja azt. Ebből az következik, hogy az ügyészi eszköz megalapozottságát vizsgálja felül, és nem az abban hivatkozott törvénysértő rendelkezésről dönt.

A 2013. szeptember 1-jétől hatályos Szabs. tv. módosítása pontosította ezt a rendelkezést azzal, hogy a bíró a végzésében az ügyészi indítványnak való helyt adásról vagy annak elutasításáról határoz. A módosított törvénysszöveg a jogorvoslat helyett – helyesen – már a fellebbezést zárja ki, kiküszöbölve ezzel azt a korábbi ellentmondást, amely a jogorvoslati jog kizárására és a tárgyalás tartásának kérésére mint speciális jogorvoslati eszközre vonatkozó rendelkezés egyidejű szabályozásából eredt.

A tárgyalás tartását – mint az iratok alapján hozott indokolt bírói végzés elleni kvázi jogorvoslatot – mind az ügyész, mind a szabálysértési hatóság jogosult kérni. Mivel ez a bírói felülvizsgálat az eljárásban egyébként félként részt nem vevő, de külső törvényességi kontrollra jogosult ügyész és a szabálysértési hatóság jogvitáját hivatott eldönteni, ezért az az alapeljárásban részt vevő személyek: eljárás alá vont, sértett stb. tudomása és részvétele nélkül zajlik. A szabályozás hiányossága, hogy nincs rendelkezés arra vonatkozóan, hogy ha a szabálysértés miatt eljáró hatóság, ügyész kérésére tárgyalás tartására kerül sor, lehetőség van-e például tanúként meghallgatni az alapeljárás résztvevőit: a sértettet, a tanút, a szakértőt, vagy az ügyészi indítvány megalapozottságának bizonyításában milyen minőségben vehet részt az eljárás alá vont személy. Az ügyészi törvény sem rendelkezik erről tételesen, és nincsenek e vonatkozásban iránymutatásul szolgáló hivatkozható rendelkezései sem, mivel az Ütv. a közérdekvédelmi feladatok közös szabályai között a fellépésről mint a büntetőjogon kívüli, bíróság előtt gyakorolt ügyészi hatáskörrel általánosan rendelkezik. Az egyes hatósági eljárásokhoz és intézményekhez kapcsolódó ügyészi feladatok között az Ütv. úgy szabályoz, hogy a jogerős közigazgatási hatósági döntést a felhívása eredménytelensége esetén az ügyész kérésével támadja meg a közigazgatási ügyekben hatáskörrel rendelkező bíróság előtt, s arra a Pp. XX. §-ában meghatározott eljárási szabályok vonatkoznak. A szabálysértési ügyekben pedig – ha a bíróság hatáskörébe tartozó döntésre van szükség – a Szabs. tv. szerint a büntetőügyekben eljáró járásbíró az illetékes, ezért külön speciális szabálysértési törvényi rendelkezések híján ezen eljárás szabályai a büntető eljáráshoz konvergálnak ugyan, de a Be. szabályai közvetlenül nem alkalmazhatók.

A szabályozás kétarcúságából adódó érdekes különbség továbbá a felhívás mint ügyészi eszköz szabályozásában, hogy míg a közigazgatási hatóság jogerős határozata ellen benyújtott felhívásban az ügyész az Ütv. alapján indítványozhatja a törvénysértő döntés végrehajtásának kötelező felfüggesztését, addig a szabálysértési hatóság határozata elleni felhívásban erre nincs lehetősége. Az Ütv. a felhívást mint ügyészi eszközt alapvetően a 26–30. §-ában szabályozza, míg a foganatosítás szabálysértési-jog-specifikus eljárási szabályai a Szabs. tv. 43. §-ában szerepelnek, és a végrehajtás felfüggesztésének lehetőségére ott nincs rendelkezés, így – erre vonatkozó pozitív szabály híján – az ügyész a szabálysértési hatósághoz benyújtott

felhívásban – talán az eljárás elhúzódását kiküszöbölendő – nem indítványozhatja azt. Ezen indokolatlan kettősség felszámolása a jövő jogalkotási feladata lehet.

Az Ütv. alapján – és a Szabs. tv. 43. §-a (1) bekezdésének rendelkezései következtében, amelyek szerint az ügyész a szabálysértési hatóság eljárásának és intézkedésének törvényességét ellenőrzi – szűkült az ügyészi törvényességi ellenőrzés terjedelme, mert abból – annak ellenére, hogy a helyszíni bírságolás alkalmazását a Szabs. tv. jóval szélesebb körben teszi lehetővé a korábbiaknál – kimaradtak a bíróság által közvetlenül felül nem vizsgálható helyszíni bírságok. Az Ütv. szerint pedig az ügyész a törvénysértés kiküszöbölését jellemzően bíróság előtti peres, nemperes eljárás során kényszerítheti ki, tehát a bíróság előtti fellépés lehetőségének hiányában az eljárás nélküli, ún. „sommás” döntés törvénysértése közvetlenül ügyészi fellépéssel nem orvosolható.

Felszólalás – jelzés

A törvényességi felügyeletből ellenőrzéssé alakult ügyészi szerephez kapcsolt eszköztár már nélkülözi a felszólalást mint a szabálysértési hatóság eljárásában tapasztalt mulasztásra vagy törvénysértő jogalkalmazási gyakorlatra vonatkozó – és a szabálysértési hatóság által kötelezően értékelendő – figyelemfelhívást. A felszólalásnak nincs új, Szabs. tv.-beli átalakított formája, a felhívás semmiképpen nem tekinthető ennek.

A törvénysértésnek nem minősülő hiányosság és az olyan csekély jelentőségű törvénysértés esetén, amely fellépést nem tesz indokolttá, az Ütv. 26. § (7) bekezdése alapján alkalmazható *jelzés* áll az ügyész rendelkezésére, hogy azokra felhívja az illetékes szerv vezetőjének figyelmét. Ha az ügyész ezt kéri, a címzett a jelzéssel kapcsolatos álláspontjáról az ügyészt 30 napon belül értesíti. A kért értesítés elmaradásának vagy az ügyészi állásponttal ellentétes állásfoglalásnak nincs további jogi következménye, azaz vagy eredményre vezet az ügyész meggyőző érvelése, vagy nem. Ebben az utóbbi esetben a téves jogértelmezésből eredő hiányosság, kisebb súlyú törvénysértés orvoslására csak akkor lesz mód, ha a jogerős határozat ellen indokolttá válik az ügyészi fellépés, amelynek érvei között esetleg a jelzésszintű kifogás is megjelenhet. De a felhívás és a jelzés nem szerepelhet egy iratban, hiszen eltérőek a jogkövetkezményei: míg a felhívás eredménytelensége esetén az ügyész a bírósághoz fordulhat, addig a jelzéssel kapcsolatosan még az illetékes vezető álláspontját sem kötelező meg tudakolni.

Panasz elbírálása

A paradigmaváltás ellenére a panasz elbírálásában változatlan maradt az ügyész szerepe. Igaz, hogy arról mindig a szabálysértési törvény rendelkezett alapvetően, az Ütv. pedig csak utalt a törvény szabályaira. Ha a szabálysértési hatóság a panaszra nem ad helyt – a 2000. március 1. óta változatlan szövegezésű rendelkezés szerint – a panaszt az ügyész bírálja el, s vagy elutasítja mint alaptalant, vagy helyt ad neki, és a szabálysértési hatóság határozatát helyezi hatályon kívül, s indokolt esetben a hatóságot az eljárás folytatására utasítja.

Az elutasított panasz miatt nincs helye további jogorvoslatnak, noha a Szabs. tv. pozitív szabállyal azt nem zárja ki. A panaszról először kvázi „első fokon” a szabálysértési hatóság dönt, s ha nem ad helyt, akkor a panasztevő erre irányuló konkrét jognyilatkozata hiányában is továbbküldik „felülbírálatra” az illetékes ügyészhez. A szabálysértési törvénybe tehát beépült – mint a jogorvoslat lényegi modellje – a panaszjogorvoslat két szerv általi elbírálása. Így az ügyész állásfoglalása ellen további felülvizsgálatra nincs mód és indok sem.

Az ügyészi hatáskör Szabs. tv.-beli és Ütv.-beli látszólag párhuzamos szabályozásából ered az, hogy előfordulhat ugyanazon panasz ügyében az eltérő jogalapon való kétféle intézkedés is. Ha például a panaszt elkésettsége okán az ügyész is elutasítja, de megállapítja, hogy a panaszban hivatkozott sérelem egyébként alapos, vagy ha az ügyben jogszerütlenséget tapasztalt, úgy élhet a törvényességi ellenőrzés általános eszközeivel, például felhívást nyújthat be az eljárást törvénysértően megszüntető jogerős határozat ellen. Azaz a Szabs. tv. 98. §-a alapján elutasítja a panaszt, míg az Ütv. 30. §-a alapján alkalmazza a törvényességi ellenőrzés eszközét. Ez nyilván nem jelentheti azonban azt, hogy minden elkésett vagy megalapozatlan panaszt egyben ügyészi intézkedés iránti kérelemnek kell tekinteni, de arra megoldást ad, hogy a panaszelbírálás keretei között feltárt, de nem orvosolható jogsértés kiküszöbölésére intézkedni tudjon az ügyész.

Elővezetési határozatok

A Szabs. tv. előtt, 2012. január 1-jétől hatályba lépett Ütv. 55. § (2) bekezdése – váratlanul – akként módosította az akkor még hatályos Sztv. 78. § (4) bekezdését, hogy „az ügyész az elővezetést elrendelő határozatba elektronikus úton tekint be. Ha az ügyész az elővezetéssel nem ért egyet, az elővezetés megkezdéséig határozattal az elővezetési határozatot hatályon kívül helyezi. Az elővezetés az ügyész intézkedéséig nem hajtható végre.”³

E rendelkezésekkel, amelyekkel azonosan szabályoz a Szabs. tv. is, jelentősen változott a vonatkozó ügyészi tevékenység is. Egyrészt átalakult annak módszere: hiszen a rendőri szabálysértési hatóságoktól – 2012. január 1-jétől a Robotzsaru Neo program útján – elektronikusan érkeznek az elővezetési határozatok, míg az általános hatáskörű szabálysértési hatóságoktól (jelenleg a járási hivatalok) a mai napig hagyományos módon, papíralapon. Ha az elővezetési határozat törvényességi szempontból megfelelő, úgy az ügyész – ellentétben a korábbi jóváhagyó záradékolással – tudomásul veszi azt, s erről értesíti az előterjesztő szabálysértési hatóságot. Amennyiben törvényességi aggálya merül fel, úgy határozattal hatályon kívül helyezi a szabálysértési hatóság elővezetést elrendelő határozatát.

3 Az ügyészségről szóló 2011. évi CLXIII. törvény 55. § (2) bekezdése.

Perújítás

Az ügyész számára azonos jogcím alapján 2003. július 1-jétől biztosította törvény – az Sztv. – a perújítás lehetőségét, ha az elkövető bűncselekményét a szabálysértési törvény szerinti eljárásban szabálysértésként bírálták el. E szabályozás gyakorlatilag tartalmilag azonosan került át a Szabs. tv.-be is. Az ügyész a Szabs. tv. 127. § (1) bekezdésének e) pontja alapján, a Szabs. tv. 128. §-ának (3) bekezdése szerint kizárólagosan élhet perújítási kezdeményezésével. Emellett a Szabs. tv. az előkészítő eljárást folytató rendőri szerv perújítási kérelmét jóváhagyó hatáskört is adott az ügyésznek az ugyan-csak az elkövető terhére kezdeményezett perújításához.

Az ügyészi perújítás lehetősége tovább bővült a 2013. szeptember 1-jétől hatályos módosítással, amely alapján – a Szabs. tv. 127. § (1) bekezdésének f) pontja szerint – az a bíróságnak jogszabályt sértő szabálysértési elzárásra átváltoztató végzése ellen is alkalmazható. A hatálybalépést követően – talán a pontatlan jogszabályszerkesztésre visszavezethetően – egyes bíróságok nem fogadták be az f) pont alapján benyújtott ügyészi perújítási kérelmeket, arra hivatkozva, hogy a Szabs. tv. 127. § (1) bekezdésének bevezető mondata alapján a bíróság jogerős végzésével elbírált cselekmény (alapügy) esetén van helye e pontra hivatkozással is perújítást kérni. A büntetést elzárásra átváltoztató végzést azonban nem az alapügyben, hanem a végrehajtási eljárás során hozta a bíróság. A gyakorlat mára már megváltozott. Az átváltoztató végzés elleni ügyészi perújítás tulajdonképpen összességében nézve az elkövető javára szolgál, de más jogcímen, közvetlenül az elkövető javára továbbra sem élhet perújítással az ügyész.

A legtöbb elkövető terhére benyújtott ügyészi perújítás indoka, hogy azzal szemben, akinek a felelősségét a bíróság szabálysértési eljárásban hozott határozattal állapította meg, azonos tényállás mellett a Be. 6. §-ának (5) bekezdése szerint nem indítható büntetőeljárás a szabálysértésekről szóló törvényben meghatározott perújítási eljárás lefolytatása előtt. Tipikusan a tulajdon elleni szabálysértések kapcsán fordul elő, hogy a szabálysértési értékre elkövetett cselekmények elbírálásakor nincs a bíróságoknak tudomása arról, hogy akár az érdemi határozat meghozatalakor, akár azt követően olyan minősítő körülmény (üzletszerűség) is megállapítható, amely eltérő minősülést, és emiatt a végzés törvényességét érinti majd.

A több cselekményrész önálló elbírálására még gondos előkészítés (priorálás) mellett is sor kerülhet, figyelemmel arra, hogy azokat eltérő bírósági illetékesség alá eső helyen követték el, sokszor gyorsított eljárásban bírálják el, és az eljárás alá vonás tényének a jogerős döntés szabálysértési nyilvántartásba való kötelező bejegyzése sem biztosítja feltétlenül a hibamentességet. Gyakorta előfordul ezért, hogy a nyomozási folyamat során derül ki, hogy a terhelt több más – a bíróság által szabálysértésként elbírált – cselekményt is elkövetett, s ekkor a perújítás kezdeményezése mellett folyik a nyomozás a többi cselekményre. Egyéb esetekben a közérdekvédelmi ügyész észlelése esetén – a büntető szakági vélemény beszerzését követően –, csak az eredményes perújítás után indul büntetőeljárás. A még le nem folytatott perújítási eljárás a bünte-

tőeljárásnak csak időleges akadályát jelenti, így a már elrendelt nyomozások erre tekintettel felfüggeszthetők a Be. 188. § (1) bekezdésének d) pontja alapján.

A gyakorlatban az okoz problémát, hogy szabálysértésként elbírált bűncselekmény esetén is a Szabs. tv. 127. § (3) bekezdésében meghatározott határidőn – a bírósági határozat jogerőre emelkedésétől számított egy éven – belül élhet az ügyész perújítási kérelemmel. Nincs tehát helye perújításnak, ha a bírósági határozat jogerőre emelkedését követően egy év eltelt, így – figyelemmel a Be. 6. §-ának (5) bekezdésére – a még el nem évült bűncselekmények kapcsán sem lehet a büntetőeljárást megindítani. Mindezek mellett a lopás rendőrség általi helyszíni bírsággal történő elbírálása alapvetően nem támadható perújítással. Amennyiben az elkövető a büntetést nem róta le, és a bíróság a helyszíni bírságot elzárásra változtatja, akkor ennek jogerőre emelkedésétől számított egy éven belül, a 127. § (1) bekezdésének f) pontja alapján élhet az ügyész a perújítással. A jövő jogalkotása megoldást adhat az elévülés problémájára azzal, ha a 127. § (3) bekezdésének általános egyéves elévülési idejét az e) pont alapján kezdeményezett perújítási kérelem előterjesztésére nem rendeli alkalmazni.

A végrehajtási szakban az érdemi döntésre vonatkozó ügyészi indítványt illetően – teret hagyva a bíróság „szabad” döntési jogkörének – az ügyész csak arra tett indítványt, hogy a bíróság hozzon új határozatot, míg a konkrétan elvárt döntés tartalmát nem az indítvány, hanem az indokolásban kifejtettek tartalmazták. Ennek alapját az az évek alatt kialakult gyakorlat adta, hogy az ügyésznek elegendő volt az indokolásban kifejtenie jogi álláspontját, és ismertetnie a tapasztalt törvénysértést, a bíróság pedig ennek alapján, az elvárt döntés minden elemét átfogó indítvány nélkül is, minden részkérdésre kiterjedő döntést hozott. A bíróság gyakorlatában az utóbbi években megfigyelhető a fentiekől eltérő változás az ügyészi indítvány kapcsán, amely azt az elvárást támasztja, hogy az ügyészi indítványnak konkrétan, valamennyi részkérdésben (rendelje el a perújítást, az ügyet tűzze tárgyalásra, a végrehajtást függessze fel, az átváltoztatást mellőzze, a szabálysértési hatóság határozatát helyezze hatályon kívül, és a hatóságot kötelezze új törvényes határozat hozatalára stb.) pontosan tartalmaznia kell az elvárt döntést. E változást felismerve az ügyészség az indítványi rész tekintetében átalakítja gyakorlatát.

Összegzés

Ügyészi szempontból nézve a Szabs. tv. a jelenleg hatályos rendelkezései alapján valóban gyorsabb, és ezzel talán hatékonyabb elbírálást tesz lehetővé. Az ügyészi hatáskör átalakulásával napjainkra elsősorban a szabálysértési hatóságok jogerős határozatainak törvényességi ellenőrzése és az elővezetési határozatok törvényességi hitelesítése terén változott az ügyészi hatáskör, amely utóbbi a végrehajtási szakaszban kiegészül a jogszabálysértő jogerős elzárásra átváltoztató bírói végzések elleni perújítás lehetőségével. Az ügyészi hatáskörgyakorlás időszerűségét látványosan nem befolyásolta, de a járulékos időigényt – az iratok szervek közötti postázásának kiküszöbölésével – a rendőri szabálysértési hatóságok és az ügyészségek közötti elektronikus kapcsolat fel-

tétlenül javította. További előrelépést jelentene, ha több mint 3 évvel a törvény ezt előíró rendelkezésének hatálybalépése után általánossá válna az elektronikus ügyintézési kapcsolat az általános szabálysértési hatóságokkal is. Mindehhez egy számadatot említek: 2014-ben 90 192 elővezetési határozatot, valamint 118 012 eljárást megszüntető határozatot és a hozzárendelt teljes iratanyagot tanulmányoztunk. Az eddig hatályba lépett 25, valamint az éppen folyamatban lévő Szabs. tv.-módosítások a törvényt lépésről lépésre egységesebbé, egyértelműen szabályozóvá teszik, noha kétségesnek tűnik, hogy kétarcúságának felszámolása nélkül – kriminális alapállás mellett közigazgatási jellegű hatósági cselekvés – elvárható-e a teljesebb eredmény. Bárhogyan is alakuljon, a szabálysértési jog törvényes alkalmazásában az ügyész mindig aktívan közreműködő partner marad.

FELHASZNÁLT JOGFORRÁS

Az ügyészségről szóló 2011. évi CLXIII. törvény

SUMMARY

Changes in the Role of the Prosecutor in the Modified Administrative Penal Law

MOLNÁR Marianna

Legal provisions regarding prosecutors' competence to exercise legality review having been transformed from the formerly exercised legality supervision are included in Act CLXIII of 2011 on the Prosecution Service (hereinafter: Prosecution Service Act) and in Act II of 2012 (hereinafter: Administrative Offences Act). At the same time, prosecutorial tools defined and provided for by the Prosecution Service Act rather possess features of public administrative law, whereas prosecutorial measures defined by the Administrative Offences Act tend to conform to criminal law rules. This paper aims at summarizing the evolution and changes of the tools of prosecutorial legality review defined by the effective law of administrative offences while also providing an overview of prosecutors' practice and professional experience gained during the application of legal rules regarding administrative offences.

Keywords: prosecutors' competence, public administrative law, prosecutors' practice